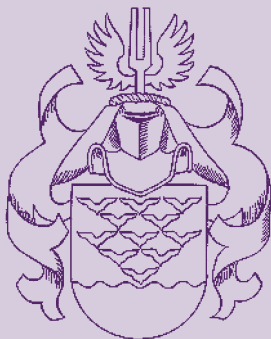

Parviaisten *parissa*

Puheenjohtajan kynästä

Hyvät sukuseuralaiset!

Vuoden vaihteessa on tapana muistella kulunutta vuotta ja ennustaa tulevaisuutta. Mitä vuodesta 2024 jäi mieleen? Uutiset olivat täynnä sotaa ja kriisejä, kesäolympialaisissa Suomi ei saanut yhtään mitalia ja julkkiksille on tapahtunut yhtä ja toista. Useimmille meistä ne eivät ole kuitenkaan niitä ykkösjuttuja vuoden varrelta, jotka ensimmäisinä juolahtavat mieleen. Minä ainakin muistan ensimmäisenä erilaiset henkilökohtaiset tapahtumat, matkat, mökkiremontit ja perhe- ja sukujutut. Sukuseuran ykkösjuttu oli eittämättä Savonlinnan juhlat. Hienon ohjelman lisäksi muistan monet epäviralliset juttutuokiot useiden teidän kanssa. Kiitos niistä.

Tulevaisuuden ennustaminen on vaikeaa. Jatkuuko seuramme toiminta entiseen malliin vai pitäisikö sukuseurankin uudistua. Ainakin juhlia pyrimme järjestämään. Seuramme täyttää parin vuoden kuluttua 80 vuotta. Tarkoituksena on juhlia synttäreitä tuolloin Kuopiossa. Siitä vuoden päästä (2027) olisi sitten taas virallisen sukujuhlan ja -kokouksen aika. Paikka sille on vielä hakusessa. Ensi kesäkuussa olisi tarkoitus retkeillä Ahvenan-

maalle. Toivottavasti saamme riittävästi osallistujia, jotta suunnitelma toteutuisi. Muutakin toimintaa varmaan kalenteriin mahtuu, jos ideoita ja tekijöitä löytyy.

Karjalan sukukirjan painos oli pitkään loppuunmyyty. Tänä vuonna saimme otettua siitä pienen uusintapainoksen. Kirjaa on nyt saatavilla allekirjoittaneelta. Minä olen viime vuodet uppoutunut lähinnä Kainuun historiaan tutkimalla Tahvo Parviaisen jälkipolvia 1600-luvulta alkaen. Tutkimukseen on pyritty ottamaan mukaan myös kaikki tytärinjat. Teoksesta näyttää kehittyvän oikea mummutiopus, jossa ovat mukana useimmat Kainuun suvut. Kirja olisi tarkoitus saada valmiiksi lähitulevaisuudesta. Tämän jälkeen olisikin sitten vuorossa Pohjanmaan Parviaiset.

Tekemistä tuleville vuosille näyttää riittävän.

Rauhallista joulua ja onnea vuodelle 2025!

Mikko

Parviaisten Parissa Parviaisten Sukuseura ry:n jäsenlehti

29. vuosikerta Numero 41
Ilmestyy 1–2 kertaa vuodessa
Tämä lehti postitetaan jäsenistölle

Tämän lehden toimittaneet:
Jouko Parviainen, Teuvo Parviainen ja Anne Weltner

Yhteystiedot:
Samat kuin sukuseuran yhteystiedot
www.parviaistensukuseura.fi

Lehteen tulevat artikkelit ja ilmoitusmyynti:
Jouko Parviainen
Kuusiharjunkatu 27, 20660 Littoinen
jopa515@hotmail.com, 0400 646 968

Pankkiyhteys:
OP Pankki FI 50 5062 0320 2653 60

Paino
KTMP group, Vaasa

ISSN
1238-366X

Tällä kerralla

- 2 Puheenjohtajan kynästä, *Mikko Parviainen*
- 3 Sari Kaasisen soiva juhlaesitys Parviaisten sukujuhlassa, *Sointu-Sisko Parviainen*
- 4 Parviaiset juhliivat Savonlinnassa, *Anne Weltner*
- 5 Matka Tampereelta sukkokokoukseen Savonlinnaan, *Tea Seppälä*
- 8 Seija-Sisko Raitio oli Parviaisten Sukuseuran kantavia voimia, *Teuvo Parviainen*
- 9 Pirjo ja Risto Parviaisen muistoksi, *Tea Seppälä*
- 10 Kesäretkellä Viron kiehtovissa kartanoissa, *Susanna Eronen*
- 14 Hannu onnitteli Annaa kukkateoksella, *Leena Hänninen*
- 16 Säynätsalon kirkon uudelleenkäyttöönottomessu, *Leena Hänninen*
- 17 Sukuseurojen keskusliiton kuulumisia
- 18 Lähde virkistys- ja risteilymatkalle Ahvenanmaalle kesäkuussa 2025

Kannessa: Savonlinnan sukujuhlaan ja -kokoukseen osallistui noin 70 Parviaista, kuva Jouko Parviainen.

Takakannen kuva: Jouko Parviainen

*Korjaus edellisen lehden kuvatekstiin sivulla 6:
Olli isänsä Jannen ja äitinsä Matildan sylissä.*

Sari Kaasisen soiva juhlaesitys Parviaisten sukujuhlassa

Punainen mekko, valoisa persoona, iloa pulppuavat sanat, helisevä laulu ja kanteleen soitto. Siinä kehys, jonka sisään muotoutui Parviaisten sukujuhlan juhlaesitys Savonlinnassa 15. kesäkuuta.

Taiteilija, muusikko, sanoittaja, säveltäjä, musiikin tohtori Sari Kaasinen kutsui meidät mukaansa elämysmatkalle.

Matka alkoi tarinasta, kun pieni, musikaalinen tyttö 1970-luvun alussa sai soittimekseen kanteleen. Vanhemmat kannustivat. Soitin oli vieras, mutta pienet kädet tottuivat nopeasti kielille. Syntyi soittamisen ilo ja palo. Kehittyi musisointi, johon rinnalle tuli oma sisko ja kylän tyttöjä.

Syntyi musiikkiryhmä Värttinä, jota Sari johti, itse sanoitti ja sävelsi sille lauluja. Kohta soitti kokonainen kylä Rääkkylän pitäjässä. Maaseudun ihmiset, yhteisö tarttui asiaan ja kannusti lapsiaan ja nuoriaan soittamaan, laulamaan, esiintymään. Kansanmusiikin riemu raikui.

Tästä kaikesta Sari Kaasinen ei ainoastaan kertonut, vaan hänen sanansa elivät, hehkuivat iloa, lämpöä ja intoa. Se tarttui kuulijoihin. Kuuntelimme silmät loistaven, suupielet hymyssä, lähes janoten seuraavia lauseita.

Lisää rikkautta elämysmatka sai, kun hän otti kanteleen, soitti ja lauloi. Välillä

soitin vaihtui haitariin. Karjalainen välitömyys ja huumori valtasivat koko salin.

Omat vaiheensa Sari yhdisti taitavasti juhlamme sisältöön, sukuseuran koontumiseen. Perhe, yhteisö ja juuret ovat merkityksekkäät jokaiselle suvulle. Kaikilla on omat vaiheensa ja rikkautensa, niin Parviaisilla kuin muillakin.

Elämysmatkamme jatkui Sarin tarinoidessa omasta musiikkitiestään vuosien varrelta: Värttinä ja sen maailmanmatkat, erilaiset musiikkiryhmät, opinnot yliopistossa ja muualla. Niiden ansiosta keskelläme jakoi nyt iloa musiikin tohtori, opettaja, taiteilija, sanoittaja, säveltäjä, kulttuurivaikuttaja – mutta ennen kaikkea äiti, mummi ja puoliso.

Moni meistä kuulijoista pohti, mistä voima ja aika tähän kaikkeen. Vastaus tuli. Tuli sekä suoraan että rivien väliltä: mie haastan itseni, pidän haasteista. Tarvitaan palo asialle, elämäkokemus tuo uusia näköaloja, hiljaisuus ja sielunmaisema Pohjois-Karjalassa rauhoittaa. Vankan perustan tälle kaikelle muodostaa perhe ja suku.

Kiitos, Sari Kaasinen. Omalla persoonallasi ja omasta persoonastasi toit voimaannuttavaa valoa ja annoit paljon ajateltavaa. Jaoit viestiä, että asioita kannattaa lähestyä ilon kautta.

Teksti: Sointu-Sisko Parviainen

Kuvat: Anne Weltner

Sari Kaasinen oli upea valinta sukujuhlan pääesiintyjäksi. Hän soitti, tarinoi ja sädehti, jakoi iloa ja voimaa.

Juhlaväki sai nauttia Sari Kaasisen musiikista ja eloisasta persoonasta. Muistoja otettiin kotiväellekin jaettaviksi.

Parviaiset juhlivat Savonlinnassa

Teksti Anne Weltner, kuvat Teuvo Parviainen, Anne Weltner ja Jouko Parviainen

Parviaisten Sukuseura vietti sukujuhlaa ja piti varsinaisen sukukokouksen Savonlinnassa Ravintola Wanhassa Kasinossa 15.6.2024. Juhlaan osallistui noin 70 henkeä.

Kaunis aurinkoinen päivä valaisi Parviaisten mielet jo aamusta. Odotettavissa oli mielenkiintoinen päivä. Ohjelma alkoi lounaalla, joka nautittiin runsaasta buffetpöydästä. Puheenjohtaja Mikko Parviaisen tervetulotoivotuksen jälkeen oli vuorossa päivän odotettu esiintyjä Sari Kaasinen. Sari hurmasi meidät. Sukuseurojen Keskusliiton puheenjohtaja Teuvo Parviainen toi keskusliiton tervehdyksen juhlaan. Yhteiskuvan ja kahvien jälkeen kuulumme vielä Ari Kolehmainen esityksen tekeillä olevasta Parviaisten DNA-tutkimuksesta.

Sääntömääräiseen sukukokoukseen osallistui 33 sukuseuran jäsentä. Kokouksen puheenjohtajana toimi Maija Parviainen ja sihteerinä Anne Weltner. Kokouksessa käsiteltiin sääntömääräiset asiat ja hallitukselle myönnettiin vastuuvapaus. Jäsenmaksun suuruudeksi päätettiin 30 euroa/vuosi. Valittiin uusi hallitus, johon ei tullut kovin paljon henkilömuutoksia. Puheenjohtaja jatkaa Mikko Parviainen. Aikaisempi varapuheenjohtaja Teuvo Parviainen siirtyi varsinaiseksi jäseneksi ja uudeksi

varapuheenjohtajaksi valittiin Heikki Parviainen. Hallituksen jäsenet yhteystietoineen löytyvät tämän lehden takakannesta.

Sukujuhlan ja -kokouksen jälkeen oli vuorossa kahden tunnin risteily Saimaalla m/s Elviiralla. Kauniin aurinkoisen sään takia kansipaikat täyttyivät nopeasti, vaikka viileän tuulen takia villapipo tai sisätila olisivat olleet parempi vaihtoehto. Pääsimme pariinkin otteeseen ihailemaan seuraavan päivän vierailukohdettamme Olavinlinnaa järveltä käsin. Matkan varrella tarkkasilmäisimmät bongasivat myös kalasääsken. Risteilyn jälkeen tavattiin vielä Hotelli Casinon ravintolassa, jossa tutustuttiin uusiin ”sukulaisiin” ja turistiin tuttujen kanssa.

Sunnuntaiamupäivälle oli varattu opastettu kiertokäynti Olavinlinnaan. Linnan rakennustyöt on aloitettu 1400-luvulla. Olavinlinna on toiminut monien sotien puolustuslinnoitukseksi. Ensimmäisen kerran linnaan hyökättiin Vanhan vihan alussa 1495. Nykyään linna on suosittu turistikohde ja maailman kuulujen oopperajuhlien tapahtumapaikka.

Sukuseuran puheenjohtajat, Maija Parviainen, Mikko Parviainen, Olli Parviainen ja Teuvo Parviainen.

Tea Seppälä ottaa vastaan vieraat Kaisu Tuhkasen ja Irja Koposen. Ravintola Wanhassa Kasinossa nautittiin buffetpöydän antimista ja viihdyttiin hyvässä seurassa.

Matka Tampereelta sukkokoukseen Savonlinnaan

Perjantaina työpäivän päätyttyä perheeni lähti matkalle lauantaina 15.6.2024 pidettävään Parviaisten sukkokoukseen Savonlinnaan. Tampereella illansuussa lastasimme kaksi teiniä, Sametti-kissan ja vanhemmat auton kyytiin ja otimme suunnaksi Jyväskylään vievän moottoritien.

Kyydissä kohti Savonlinnaa ja sukujuhlia kirjoittaja ja Sametti-kissa. Kuva Tea Seppälä.

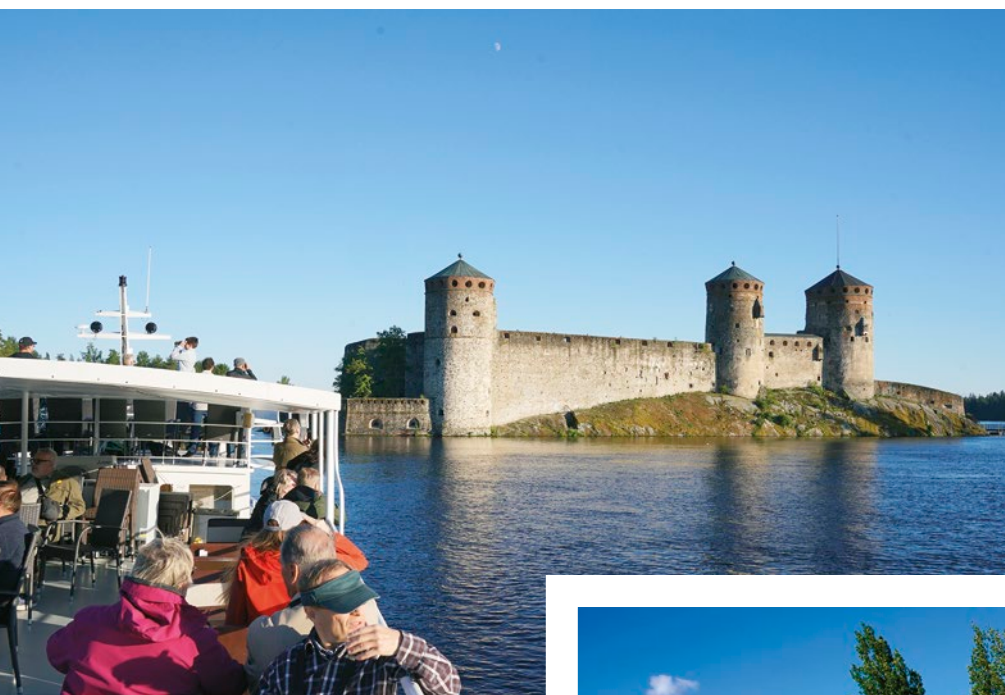
Reissua oli valmisteltu jo hyvissä ajoin: oli varattu majoitus, johon kissan sai ottaa mukaan. Oli pakattu kaikki tarvittavat vaihtovaatteet ja työtarpeet. Kynnet oli lakattu ja autokin ladattu.

Jyväskylä tuli ja meni. Pysähdyimme Vaajakosken ABC:lle lataamaan autoa, pissattamaan kissaa ja syömään iltasta. Ainoa, joka matkan aikana kiukutteli, oli auton puheavustaja Siri, joka ei halunnut tunnustaa käskyjäni.

Sitten saavuimme risteykseen, josta GPS sanoi, että Savonlinnaan on aivan yhtä pitkä matka joko Varkauden tai Mikkelin kautta. Perheenisä antoi lasten päättää, käännytäänkö oikealle vai vasemmalla. Ja lapset päättivät: vasemmalle. Ajoreitti vei läpi metsien reunustamien teiden, joilta puiden lomasta pilkottivat siniset järvet.

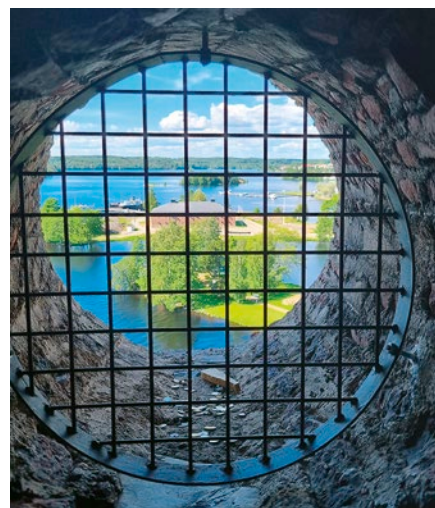
Matkalta piti vielä ilmoittaa hotelliin arvioitua myöhäisempi saapumisaika. Huone järjestyi, mutta harmittavasti ravintolan keittiö oli jo ehtinyt mennä kiinni ennen, kun ehdimme saada yöpalaa. Tähän pulmaan tarjosi apua tätini, joka oli matkan varrelta hankkinut leipomosta lihapiirakoita ja karjalanpiirakoita. Niinpä saimme maistella tuoreita herkkuja ja alkoholittomia kokteileja ennen nukkumaan menoa.

Tea Seppälä

Sukujuhlan ja -kokouksen jälkeen risteiltiin Saimaalla. Risteilyllä nautittiin auringosta ja ihailtiin muun muassa Olavinlinnaa järveltä käsin. Kuvassa edessä Anja Tikka ja Anne Weltner.

Sunnuntain ohjelmassa oli myös opastettu Olavinlinnan kierros. Linnassa oli myös "vesiklosetti".

Seija-Sisko Raitio oli Parviaisten Sukuseuran kantavia voimia

Seija-Sisko Raitio (1931–2024) mukana jo sukuseuran perustavassa kokouksessa Kuopiossa 1956. Siitä lähtien hän oli aktiivisesti mukana sukuseuran toiminnassa viime vuosiin saakka. Hän oli noin kymmenen vuotta myös sukuseuran hallituksessa. Hän oli odotettu vieras ja osallistuja sukuseuran tilaisuuksissa ja juhlissa. Niissä lähes aina oli ohjelmassa myös hänen musiikkiesityksensä. Myös Seija-Siskon tytär, vävy ja lapsenlapset esiintyivät Parviaisten juhlissa.

Sukututkimukseen Seija-Sisko painutui 1980-luvulta alkaen. Erityisesti hän keskittyi Savon Parviaisten Kaavin sukuhaaraan, jossa hänen läheisukuunsa oli. Sukututkimukseen liittyen hän kävi kesäisillä matkoillaan haastattelemassa sukua ja keräsi sukututkimusaineistoa talteen. Jo silloin oli

Seija-Sisko Raitio

ajatuksena saada sukuaineistoa kootuksi mahdollista sukukirjaa varten. 2000-luvun alkupuolella sukuseurassa päätimme ryhtyä kokoamaan kirjaa Savon Parviaisista. Seija-Siskon panos ”Parviaisten suku 3” kirjassa on korvaamaton. Tämä kirja ”Par sattoo vuotta Savon Parviaisia” julkaistiin vuonna 2011 sukujuhlissa Nilsissä. Kirja valittiin myös vuoden 2011 parhaaksi sukukirjaksi Suomessa.

Seija-Sisko oli sukuseuran kunniajäsen vuodesta 2002 lähtien. Sukuseurojen Keskusliiton kultainen ansiomitali sukuseuratoiminnasta hänelle myönnettiin sukujuhlissa Porvoossa vuonna 2021.

Jäämme kaipaamaan Seija-Siskon lämmintä ja iloista olemusta.

Teuvo Parviainen

Seija-Siskon tyttären Silja Raitio-Heikinheimon, vävyn Tapani Heikinheimon ja kollegan Tuula Kotilaisen alla oleva muistokirjoitus julkaistiin Helsingin Sanomissa 8.6.2024.

Musiikin opetuksen ja opiskelun kehittäjä

Urkutaiteilija, lehtori Seija-Sisko Raitio kuoli 19. toukokuuta 2024 Espoossa 92-vuotiaana. Hän oli syntynyt 19. syyskuuta 1931 Helsingissä.

Seija-Sisko syntyi Parviaisten musiikkisukuun. Isä Lauri oli säveltäjä ja musiikinopettaja, äiti Alma musiikinopettaja ja laulaja, Jarmo-veli urkuri ja säveltäjä ja Heljä-sisar RSO:n sellisti. Seija-Sisko aloitti 8-vuotiaana pianon- ja urkujensoiton opinnot Sibelius-Akatemian alkeiskoulussa, nykyisellä nuorisokoulutusosastolla.

Sibelius-Akatemian lehtori, urkuri Janne Raitio arvosteli Helsingin Sanomissa Seija-Sisko Parviaisen ensikonserтин 1958. Kuinka ollakaan, kriitikosta tuli Seija-Siskon puoliso. Heidän tyttärensä, viulisti Silja Raitio-Heikinheimo ja seuraavan polven lapset, ovat kaikki Sibelius-Akatemian kasvatteja kouluiästä alkaen.

Sibelius-Akatemiasta tulikin Raition työpaikka, jossa hän suoritti merkittävän elämäntyön pedagogina ja koulutuksen kehittäjänä. Urkujensoiton diplomitutkinnon ja ulkomaisien opintojen jälkeen hän opetti siellä urkujensoittoa vuosina 1957–62. Vuonna 1961 hänestä tuli Sibelius-Akatemian säveltapailun lehtori. Hän eläköityi virasta vuonna 1994.

Raitio uudisti säveltapailukurssien sisällöt järjestelmällisesti ja julkaisi niitä vastaavan oppimateriaalisarjan Lectio Sonorum ja pedagogiikkakirjan Matka säveltapailun maailmaan. Uudistustyöllä oli merkitystä kansallisesti ja kansainvälisesti.

Opetustyön ohella Raitio toimi nuorisokoulutuksen johtajana 1977–1980. Hänen mielestään pääsoittimen opiskelua tuli tukea säveltapailulla, mikä kehitti sävellysten omaksumista ja mahdollisti yhteisöllisen kokemuksen. Samaan tähtäsi tavoite tarjota nuorille mahdollisuus yhteissoittoon, kamarimusiikkiin tai toisen soittimen opiskeluun. Hänen opetuksestaan nuorille opiskelijoille on jäänyt muisto, että Seija-Sisko puhui paljon luontoon ja kasvamiseen liittyvillä metaforilla ja kuvasi opettamista ravitsemiseksi.

Seija-Sisko oli vahva, positiivinen ja luova ihminen äitinä, mummuna, sukulaisena ja ystävänä. Hän ei pelännyt haasteita. Ilo oli Seija-Siskon usein käyttämä sana. Eläkevuosien aikana kolmen, ja välillä neljänkin sukupolven perhe on asunut saman katon alla. Musiikki yhdisti sukulaisten tapaamisia ja niin perustettiin Parviaisten kuoro Parku.

Kuntoaan Seija-Sisko piti yllä tarmokkaasti niin fyysisesti kuin henkisesti. Kuntosali tuli tutuksi ja autolla ajo sujui pitkään. Työhuoneen pöydän ääressä tapahtui myös hiljaista ja syvällistä ”jumbppaa”, kun eläkevuosinaan Seija-Sisko saattoi syventyä sukututkimukseen ja Raamatun tutkimiseen alkukielellä. Hän veti myös useita raamattupiirejä. Tähän kaikkeen Seija-Sisko perehtyi samalla perusteellisuuudella ja ilolla kuin aikanaan oppimateriaalin ja opetustyön haasteisiin.

Pirjo ja Risto Parviaisen muistoksi

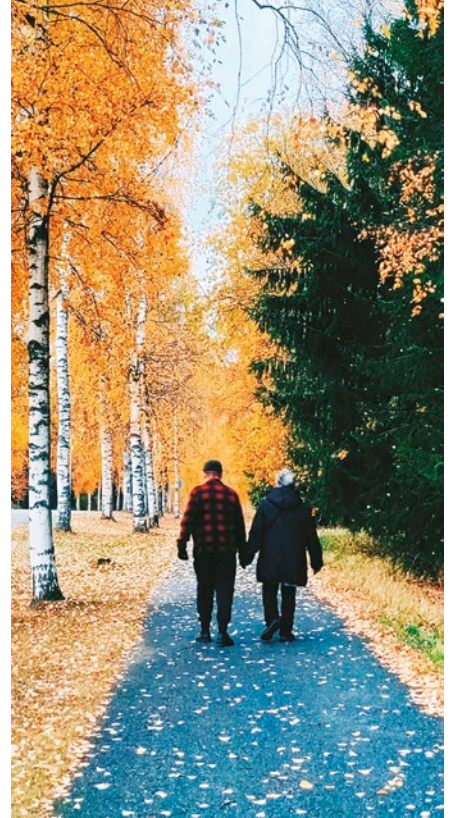
Parviaisten Sukuseuran jäsen Risto Parviainen siirtyi ajasta iäisyyteen elokuussa 2024 vain viisi kuukautta sen jälkeen, kun hänen vaimonsa Pirjo Parviainen menehtyi maa-liskuussa. Risto Parviainen oli syntynyt vuonna 1945 Joensuun Niinivaarassa. Paris-kunta teki yhdessä pitkän elämäntyön pienryttäjinä. Heidän viimeisin liikkeensä, Simpeleellä sijainnut Kynntiläpaja, suljettiin vasta kolmisen vuotta sitten.

Molempien tuhka on siroteltu Tampereen arboretumiin. Pirjon toive oli saada vii-meinen leposijansa kukkien ympäröimänä. Sirottelu paikka sijaitsee niemen kärjessä Pyhäjärven rannalla. Siellä on kalavesiä tuulastajalle ja kukkia puutarhurille.

Pirjoa ja Ristoa jäivät kaipaamaan lapset ja lastenlapset. Rauhaa lepoa ja lem-peitä laineita.

Tea Seppälä

Pirjo ja Risto Parviainen nauttimassa ruskasta Simpeleellä syksyllä 2023. Kuva Lea Myllyniemi.

Parviaisten suku 1

Kari-Matti Piilahti, 1999

Kaksi uskontoa, monta maakuntaa. Kirjassa kuvataan Parviaisten vaiheet 1500-luvulta isoonvihaan asti 1700-luvulle. Lähtökotina oli Soisalon saari, jossa asui 16 Parviaisten ruokakuntaa 1500-luvun puolivälissä. Sieltä suku hajaantui Pohjois-Savoon, Pohjois-Karjalaan, ylipäänsä pohjoiseen Pudasjärveä myöten, yksi joukko myös Pohjanmaalle Soiniin. Periaatteessa kaikki Parviaiset ovat sukua keskenään. Kirja sai kunniamaininnan vuoden sukukirjakilpailussa.

Parviaisten suku 2. Parvviisii

Toimittanut Maija Parviainen, 2005

Parviaiset Pohjois- ja Raja-Karjalassa 1700-luvulta 1900-luvun alkuun. *Parvviisii*-kirja on laaja teos Parviaisten karjalaisista sukuhaaroista. Kari-Matti Piilahden, Marjatta Bellin ja Tuula Kiisken kirjoittamista ajan ja elinolojen kuvauksista saa monipuolisen kuvan elämästä 1700–1900-lukujen välisenä aikana. Teoksesta välittyy kuinka Suomen historian vaiheet ovat vaikuttaneet Parviaisten elämään ja Parviaiset ovat vaikuttaneet monin tavoin Suomen historiaan. Kirja on hyvä hakuteos paitsi juuriaan etsiville Parviaisille myös muiden karjalaisten sukujen sukututkijoille. Kirja oli vuoden sukukirja 2005. *Uusi painos 2024.*

Parviaisten suku 3. Par sattoo vuotta Savon Parvijaisia

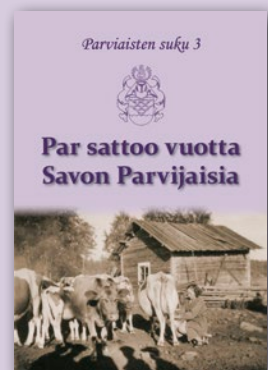
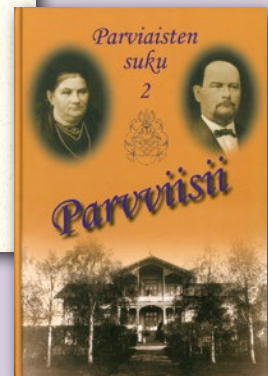
Mikko Parviainen ja Teuvo Parviainen, 2011

Savon Parviaiset on tyypillinen itäsuomalainen suku, josta löytyy maaseutuväestön koko kirjo. Esivanhemmissamme on talollisia, torppareita, loisia ja piikoja sekä renkejä. Parviaiset ovat olleet omalla tavallaan ja panoksellaan mukana Savon historiassa. Sodan ja nälkävuodet ovat aiheuttaneet meillekin surua ja kärsimystä.

Kirja on jatkoa Kari Matti Piilahden Parviaisten suku 1 -teokselle. Kirjassa vaelletaan Savon Parviaisten parissa noin 200 vuotta. Tutkimuksen takarajana on pidetty toista maailmansotaa ja sukutauluihin on pyritty ottamaan mukaan 1930-luvulla muodostuneet perheet. Sukutaulusto-osiossa on kaikkiaan 23 sukuhaaraa. Suomen sukututkimusseura valitsi kirjan vuoden sukukirjaksi.

Kirjoja voi tilata Mikko Parviaiselta, Peltokuja 7, 71160 Riistavesi, puh. 044 351 9333, mikko.juhani.parviainen@outlook.com. Hinnat jäsenille, sukukirja 1: 45 €, sukukirja 2: 70 € ja sukukirja 3: 60 € + postikulut. Kirja lähetetään postiennakolla.

Kesäretkellä Viron kiehtovissa kartanoissa

Teksti Susanna Eronen, kuvat Susanna Eronen, Anne Weltner, Teuvo Parviainen

Sukuseura Eroset on vuosittain tehnyt kesäretken jonnekin kiinnostavaan kohteeseen joko kotimaassa tai naapurimaissa. Koronavuosina oli taukoa. Tänä vuonna matkaan päästiin taas. Kesäkuun alussa toteutuneella retkellä Itä- ja Pohjois-Virossa tutustuimme toinen toistaan kauniimpiin kartanoihin sekä kahteen luontokohteeseen. Mukaan lähti 25 sukuseuran jäsentä ja heidän seuralaistaan, myös Parviaisten Sukuseuraan kuuluvat Anne Weltner ja Teuvo Parviainen. Matka tehtiin savolaisen linja-autoyhtiön autolla Mika-kuskin ja paikallisopas Leon kanssa.

Ensimmäinen matkapäivä: meri-ilmaa ja yhdessäoloa

Matka alkoi Savonlinnasta kohti Helsingin Länsisatamaa. Matkan varrelta mukaan tuli noin puolet retkiseurueesta. Loput odottivat satamassa, ja matkasimme yhdessä laivalla kohti Tallinnaa. Satamassa mukaan hyppäsi Leo-opas, ja huristimme ensimmäiseen kohteeseemme, Kapteenien kylään Käsmussa. Kylästä on ensimmäiset kirjalliset merkinnät jo vuodelta 1453. Moni paikallinen on tienannut elantonsa merellä, ja kylässä on toiminut merenkulkuoppilaitos. Merimaisema ja kauniit puu-

talot kukoistavine pihoineen tekivät vaikutuksen. Vierailimme myös Käsmun puukirkossa ja hautausmaalla.

Meri-ilmasta virkistyneinä suuntasimme ensimmäisen illan majapaikkaamme Palmsen kartanoon, joka sijaitsee noin 80 kilometrin päästä Tallinnasta. Illallistimme kartanon tilausravintolassa ja pidimme Viro-aiheisen tietovisan. Yhteisen ohjelman päätteeksi osa retkeläisistä tutustui kauniiseen, ranskalaistyyliin puistoalueeseen, jonka käyttävät risteilevät lammen ja metsäpuiston alueella ja jossa pensaslabyrintti kiemurtelee lammen ja päärakennuksen välissä.

Viron kartanot: 1200-luvulta rappion kautta uuteen kukoistukseen

Viron kartanoiden, viroksi moisio eli möis, historia on peräisin Vanha-Liivinmaan ajoilta 1200-luvulta. Saksalaisperäiset vasallit rakensivat ensimmäiset kartanot heille läänitetuille maille. Vasallien lisäksi kartanoita perustivat hiippakunnat, luostarit sekä ritarikunta, joka oli baltiansaksalaista aatelistoa. Aateliskartanoiden omistajuus periytyi suvussa. Tapaan kuului rakentaa ajan- ja säädynmukainen kartanorakennus tarvittavine

Opas esitteli hienosti kunnostettua Palmsen kartanon päärakennusta. Kuvassa Teuvo Parviainen raitapaidassa Erosten joukossa. AW

sivurakennuksineen sekä siihen sopiva puutarha. Kaikkiaan manner-Viroon sekä Viron saaristoon perustettiin toista tuhatta kartanoa.

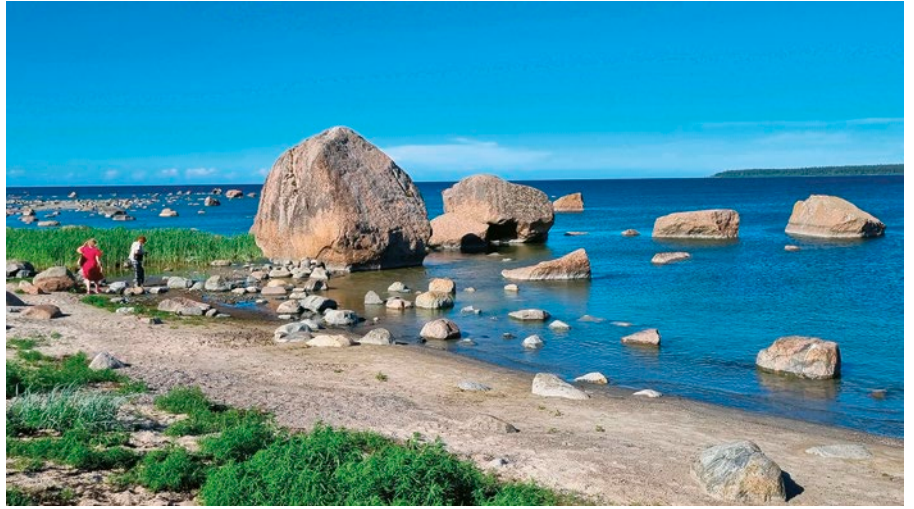
Vuosisatojen yksityiskäytön jälkeen seurasi yhteiskäytön aika. Viro itsenäistyi vuonna 1918. Vuoden 1919 maareformin myötä kartanot takavarikoitiin valtiolle ja muutettiin esimerkiksi kouluiksi, sairaaloiksi tai armeijan käyttöön. Maat pilkottiin uudistiloiksi. 1940-luvulla neuvostovalan aikana kartanoiden rakennukset otettiin yhteistuotantotilojen omistukseen kolhooseiksi tai sovhooseiksi. Niissä oli esimerkiksi majoitustiloja, keksäleirejä tai vanhainkoteja. Baltiansaksalaiset aateliset, jotka omistivat kartanoita, muuttivat Saksaan. Joillekin paikallisille kartanot symboloivat liiallista mahtipontisuutta ja vallan väärinkäyttöä, eikä niitä siksi arvostettu. 1960–1970-luvuilla maan moisioita alettiin luetteloida ja kunnostaa.

Vuoden 1991 itsenäistymisen jälkeen Viron kartanot tunnustettiin osaksi maan historiaa ja kulttuuriperintöä. Entiset omistajasuvut saivat kartanoitaan takaisin, ja monet kartanot ovat löytäneet uudet omistajat. Arvioiden mukaan noin 500 kartanoa on säilynyt, joista 100–200 on hyväkuntoisia. Viime vuosikymmeninä kartanoita on kunnostettu entiseen loistonsa, ja monet ovat suojeltuja. Kauniisti entisöityjä kartanoita löytyy ympäri Viroa, ja monet ovat avoinna vierailijoille toimien esimerkiksi museoina, hotelleina ja ravintoloina sekä juhlien ja konserttien pitopaikkoina. Kartanopuistot ovat myös näkemisen arvoisia vierailukohteita.

Palmsen kartanon historia heijastaa monien muiden Viron kartanoiden vaihteita. Alueella oli 1300-luvun alusta lähtien nunnaluostarin ylläpitämä kartano. 1500-luvun alussa omistajuus siirtyi Metzackenin suvulle. Vuodesta 1677 Viron itsenäistymiseen saakka baltiansaksalainen von der Pahlen -aatelissuku hallitsi tiluksia. Myöhemmin kartano toimi muun muassa pioneerileirinä, ja rakennukset rapistuivat ajan myötä, osin jopa raunioiksi. Vuosikymmenten entisöinnin jälkeen Palmse elää uutta kukoistuskauttaan ja on Viron ensimmäinen täysin kunnostettu kartanokokonaisuus.

Toinen matkapäivä: neljä kartanoa, vilahdus yhdestä sekä maan korkein vesiputous

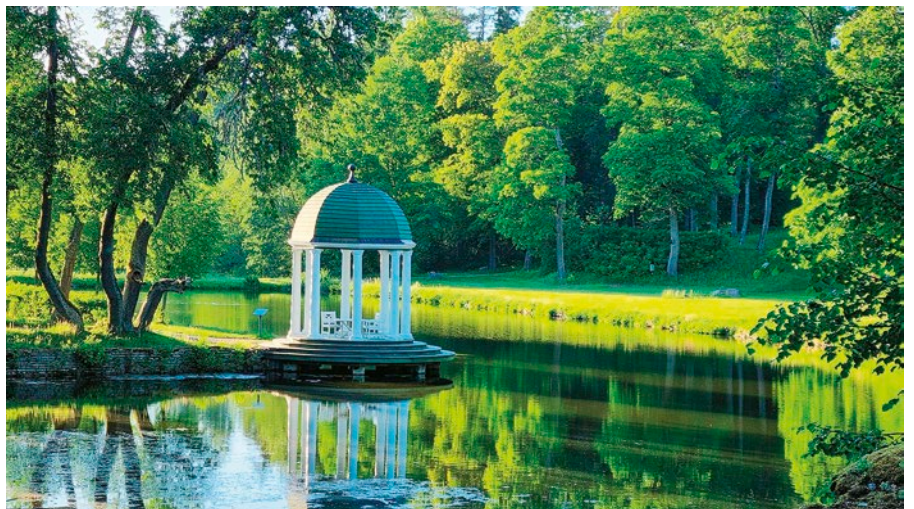
Vanhassa Palmsen tislamossa nukutun yön ja aamupalan jälkeen tutustuimme museo-oppaan johdolla kartanon historiaan sekä barokkityyliseen päärakennukseen. Tyylikkäästi tehdyt kunnostustyöt ja kauniit huoneet ajanmukaisine huonekaluineen herättivät ihastusta. Sisustus noudattelee 1700–1800-lu-

Käsmun rannikolta aukeaa aava meri. Suuret siirtolohkareet ovat kulkeutuneet jääkauden aikana Suomesta. Liidia ja Anne tutkivat, onko kyseessä rapakivigraniitti. TP

Palmsen kartanon päärakennus. SE

Romanttinen huvimaja Palmsen kartanon mailla. TP

vun kartanotyylä, mutta ei ole alkuperäinen. Kuulimme myös aatelissuvun eri vaiheista. Onpa sukuun kuulunut esimerkiksi herra, jonka ansiosta Virossa on rautatie! Nykyisin kartano kuuluu Virumaan museosäätiölle ja on avoinna ympäri vuoden.

Palmse sijaitsee Lahemaan kansallispuistossa, kuten myös seuraava kohteemme Sagadin kartano. Ensimmäiset kirjalliset maininnat siitä ovat vuodelta 1444, ja 1600-luvun loppupuolelta

saakka se kuului von Fockien suvulle. Nykyisin sen omistaa Viron metsähallitus. Uusklassistinen, marjapuuronpunainen päärakennus ja ranskalaistyylinen puisto lampineen olivat viehättäviä. Myös Sagadin useita sivurakennuksia on kunnostettu. Niissä on esimerkiksi hotelli-ravintola sekä Metsämuseo, jossa pääsimme tutustumaan maan luontoon ja eläimistöön.

Päivän kolmas kohde oli Vihulan kartano, josta ensimmäiset kirjalliset maininnat ovat vuodelta 1501. Kartanon historiikissa mainitaan, että todennäköisesti von Lode -aatelissuvun esi-isä, tanskalainen ritari Odvard von Lode perusti kartanon jo 1100-luvun lopulla. Nykyiset kartanorakennukset rakennettiin vuosien 1820–1880 välillä von Schubertien aatelissuvun aikana. Nykyisin kartano kuuluu pieneen luksushotelliketjuun. Keltasävyiseksi maalatussa kartanossa ja sen sivurakennuksissa toimii tyylikäs hotelli, jossa on myös ravintola ja spa. Tämänkin kartanon alueella on kaunis puisto lampineen, siltoineen ja vesimyllyineen. Vihula on myös suosittu hääpaikka.

Välimatkat eivät ole pitkiä, ja pian olimmekin Mäetagusen kartanolla, jonka sivurakennuksessa nautimme lounaan. Toisessa päässä on hotelli, jossa on pieni kylpyosasto. Pääsimme tutustumaan myös kauniisti entisöityyn päärakennukseen, joka on toiminut mm. kokouspaikkana. Vierailuhetkellämme se oli tyhjiään, mutta ehkä jo saanut uuden käyttötarkoituksen. Aulan portaikko ja kattomaalaukset, kuvioparkettilattiat, kattoroseetit ja tyylikkäävät värivalinnat hivelivät silmää.

Lounaan jälkeen oli aikaa piipahtaa maan suurimman järven Peipsin rannalla. Mäntykankaalta avautuva pitkä hiekkaranta ja järvi houkuttelivat viilentymään veteen, ja pari matkalaista kävi kastelemassa varpaansa. Tänne Kauksiin voisi tulla uudelleenkin, kun aikaa on enemmän!

Matkalla illan majapaikkaamme vierailimme vielä jyrkän itärintikon luontonähtävyydessä, Valasten 30-metrisellä vesiputouksella. Sen nähdäkseen täytyy uskaltautua teräsristikkotasanteelle, joka jatkuu alaspäin portaikkona. Näkymä oli upea. Putouksen lähellä on myös erään suomalaisen alppiihottähten oma maisio, Ontikan kartano. Se jää piha-alueen puiden suojaan.

Toisen illan majapaikkamme oli Sakan kartano Toilassa. Siniseksi maalattun kivisen, uusrenessanssityylinen päärakennuksen kellarikabinetissa söimme maittavan illallisen. Majoituimme sivurakennuksessa, jossa on vastaanoton ja hotellihuoneiden lisäksi myös pieni kylpyläosasto. Täällä todella tykätään kylpeä!

Hienot puutarhat ympäröivät kartanoita – tässä Palmsen kartanon muotopuutarha. AW

Sagadin kartanossa hämmästelimme saksanhirven sarvista valmistettuja huonekaluja. TP

Vihulan kartanon mailla on romanttisia puistoja ja lampia siltoineen. AW

Kolmas matkapäivä: vielä annos kartanohistoriaa ja pohjoisrannikon kauneutta

Toilan kylä mainitaan tanskalaisessa maaverokirjassa jo vuonna 1241. Skotlannin Aberdeenistä kotoisin oleva Jürgen Leslie perusti kartanon 1600-luvun alussa. Sen jälkeen se on ollut

useiden aatelissukujen hallussa, joista viimeisin oli von Löwis of Menar. Viron itsenäistymisen jälkeen strategisesti rannikolla olevia tiluksia ovat hallinneet eri asevoimat: Viron rannikko-puolustus, Saksan Waffen-SS-yksikkö sekä Neuvostoliiton rajavartiolaitos. Puistoalueella näkyy yhä kunnostettuja juoksu-hautoja sekä Meritorni, joka on toiminut rajavartiolaitoksen

valonheitinrakennuksena. Kartanon osi 2000-luvun alussa huutokaupassa yksityishenkilö, joka on kunnostanut pitkään rakennuksia ja puutarhaa.

Vierailun päätteeksi tutustuimme oppaamme kanssa kartanopuistoon, jossa ihailimme erilaisia puu- ja kivilajeja pienessä tiheysalueella. Puistosta löytyy myös laululava sekä taideteoksia, joista erikoisin on kiitoradan näköinen taideteos. Se on kunnianosoitus Mathias Rustille, lentäjälle, joka laskeutui pienkoneellaan Moskovan Punaiselle torille toukokuussa 1987.

Matkan viimeinen kohde oli Tuliveen salakuljetusmuseo Purtsessa. Siellä tutustuimme miestä väkevemmän aineen, pirtun, salakuljetukseen sekä joimme kahvit. Rakennuksessa toimii myös pieni hotelli. Tulivee on kauniilla paikalla pohjoisrannikolla. Vastapäätä meren takana on Kotka, ja näkymiä kelpasi kiivetä katselemaan näkötorniin.

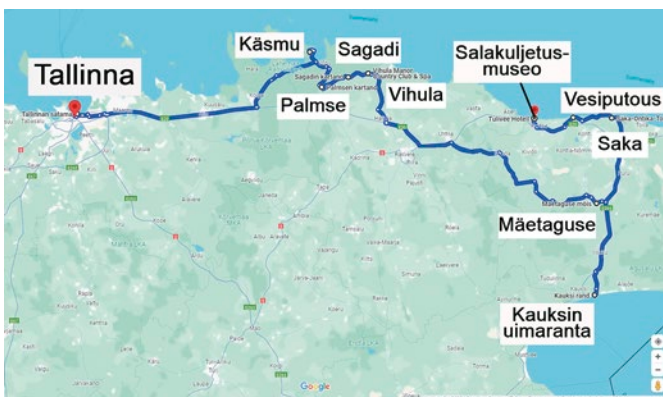
Kesäretki tutustumaan Viron kartanoihin onnistui hienosti. Kesäkuun alun sää suosi meitä, ja nautimme täysin siemauksin aurinkoisista päivistä ja kartanohistoriasta. Oli ilo jakaa nämä hetket hyvässä seurassa. See oli tore suvine reis Eestisse! ●

Peipsijärven rannalla virkistäydettiin. Rohkeimmat meistä kastelivat varpaansa järvessä. AW

Viimeisenä päivänä kierreltiin Sakan kartanon puistossa. Kuvassa Matias ja Liidia Eronen sekä oppaamme Leo. SE

Viron kartanoretken kartta. Google / SE

Sukuseurat yhteistyöhön

Teuvolla ja minulla oli tilaisuus osallistua Sukuseura Erosen kesäretkelle Itä- ja Pohjois-Viron kartanokierrokselle 4.–6.6.2024. Matka antoi meille paljon uutta: keskustelua ja kokemuksia sukuseuratoiminnasta, tutustumista uusiin ihmisiin, tutustumista uusiin paikkoihin hyvien oppaiden opastuksella eli sielun ja ruumiin ravintoa. Erosen Viron kartanomatkalle lähdimme Matias ja Liidia Erosen houkuttelemina. Taisimme olla tarpeellisia, jotta vähimmäisosallistujamäärä saatiin kokoon.

Sukuseurojen toimintaan tarvitaan aktiiveja ihmisiä. Jos osallistujia ei omasta sukuseurasta löydy tarpeeksi, retkiä ja tapahtumia voidaan järjestää yhdessä muiden sukuseurojen kanssa. Parviaisten Sukuseuralla on hyviä kokemuksia yhteisistä matkoista ja retkistä Voutilaisten-Smolanderien sukuseuran kanssa.

Anne Weltner

Hannu onnitteli Annaa kukkateoksella

Teksti Leena Hänninen, kuvat Leena Hänninen ja Hannu Parviainen

Veljeni pojan Hannu Parviaisen tuotteliaisuus, luovuus ja kekseliäisyys jatkuu vielä yli seitsemänkymppisenä. Sukupolvenvaihdos on Lassi-pojalle tehty pari vuotta sitten, mutta vanha pari touhuu vielä Hanhirannan tilalla toimeliaana. Annan, Hannun vaimon, 70-vuotispäivän kunniaksi paljastettiin pihassa usean viikon ajan salassa työstetty lahja, kukkapata. Teoksen pohjaa oli ollut valamassa myös Lassi. Hänen ja Jussi-pojankin perhettä oli pressua poistamassa.

Pata on vanhasta savusaunasta virran rannalta. Siinä on pohjassa poistoputki, joten se lienee siirretty muutossa vuonna 1909 sinne jo Eemeli-ukin kodista Nilsiä Kinahmista. Tämän isoäiti Eeva Kaisa Pitkänen (1839–1906) peri appensa, Petter Parviaisen, kuvernööriä saamat viinanpolto-oikeudet. Hän oppi taidon niin hyvin, että hänellä oli vakioasiakkaita Kuopiossa, ja jopa Gustav Ranin osti viinaksia. Vuonna 1866 laki lopetti oikeudet. Eeva Kaisa lahjoitti pitkän hameensa taskuista

viimeiset pullot kiitoksena palkkolisille. Lahjan kukat on muotoiltu peltojyrän kiekkoista ja hevoshankmon muokkausteristä sekä kaksi pienintä apesilppurin rattaista. Kukan varret ovat hiottuja ja maalattuja lehmien parsiputkia. Lehdet on leikattu paksuhkosta pellistä. Alareunaan sijoitettuun punaiseen sydämeen on hitsattu kohokirjaimin **12.9.24 Annalle Hannu.**

Tuottelias ITE-taiteilija

Rakennusten ympärillä pihapiirissä on jo aiemmissa Parviaisten parissa -lehdissä kuvattua taidetta (2020, 2018 ja 2014). Jouluna 2023 koko suku sai joulukortin, jossa oli maitotonkista rakennettu uusi teos MYÖ ITE, ja tekijä-tonttu kurkisti takana Annan kanssa. Hannu kertoi, että 40 litran naistonkka on tuotu Annan kotoa, Nilsiä Laitisenmäestä ja 50 litran miestonkka Hannun kotoa. Niihin on tehty jalat romumetalliputkista ja hattu pellistä. Hannun tonkassa on Hankkijan hakaset-logo ja Annan Valio-logo. Viime keväänä ilmestyi Murtolahden ja Hanhirannantien risteykseen vielä ROBOTTI, joka on tehty tien käyttäjien iloksi ja toimii samalla tienviittana Hanhirantaan. Se on hitsattu vastakain asetetuista navetan lantaritiloista, joihin on hitsattu **HP – 24.**

Hannun lahja Annalle on itse tehty kukkakimppu. LH

Hannun, Annan ja Hanhirannan historiasta

Hannu syntyi 18.5.1952 Muuruvedellä. Se liitettiin ensin Juan-
koskeen, sitten Nilsiiän ja vuonna 2013 Kuopion kaupunkiin.
Minä sain hoitaa Hannua lapsena ja seurata hänen aikuistui-
mistaan. Hänessä oli nuoresta pitäen maanviljelijän ja isännän
ainesta. Hannu kävi kansalaiskoulun vuonna 1967 ja olisi pääs-
syt seuraavana vuonna Nilsiiän oppikouluunkin. Kun puimu-
ri ja moottorisaha hankittiin kotiin, vetivät ne kuitenkin Han-
nua puoleensa. Äiti oli viisas ja kehotti käymään ensin armeijan
ja sitten maamieskoulun, jossa hän menestyikin hyvin. Eemeli-
ukki oli kuollut jo 1960, isän veli Viljo 1964 ja isäkin sairasteli,
joten Hannua tarvittiin talon töissä.

Hannu avioitui sairaanhoitajaksi valmistuneen Anna Musto-
sen kanssa vuonna 1977. Kun kysyin, miten he tutustuivat, Han-
nu naureskeli: ”tyttö tuli kotiin”. Sisar Helena ja Anna olivat yli-
oppilaana yhtä aikaa opettajana Nilsiiän peruskoulussa, ennen
hoitoalan opintoja. Anna vieraili Hanhirannassa – ja siitä se al-
koi! Anna toimi aluksi kaksi vuotta sairaanhoitajana terveys-
keskuksessa, mutta jäi Lassin synnyttyä kotiin. Jussi syntyi pa-
rin vuoden kuluttua.

Kysyin Annalta, miltä tuntui olla maatalon emäntä lähes
50 vuotta? Hän tunnusti, että alkuun oli haasteellista, kun oli
kolme sukupolvea 13 vuoden ajan eikä ollut kokemusta. To-
sin Hannun vanhemmat hoitivat lapsia ja mummo teki ruo-
kaa, mutta ukki sairasteli. Navetassa oli jo lypsykone parille-
kymmennelle lypsävälle. Vähitellen saatiin varsinkin kesällä lo-
mittaja-apua. Anna kävi Muuruvedellä karjanhoitajakoulun, ja
oli kurssinsa paras. Hannun vanhempien vielä eläessä rakennet-
tiin uusi talo, ja vanhasta pirtistä tehtiin mökki peltojen taa ran-
taan. Tila ja rakennukset ovat loistokunnossa. Hannu ja Anna
arvostavat myös perinnettä. Mökille, vanhaan navettaan ja ait-
toihin on säilytetty museotavaraa.

Anna kehuu Murtolahden ky-
läyhteisöä. Alkuaikoina oli useita sa-
massa tilanteessa olevia pariskuntia
lapsineen. He kokontuivat usein yhy-
teen, pitivät talkoita, kesäjuhlia ym.
Kylätalokin rakennettiin suvun en-
tisille maille Pieksänkoscalle. Han-
nu ja Anna ovat osallistuneet jonkin
verran kunnan ja seurakunnan toi-
mintaan, esim. järjestäneet siionin
virsilaulajaisia körttiperinteen mu-
kaisesti ja olleet vuorollaan Nilsiiän
kirkkoa esittelemässä. Ukin ja mum-
mon roolit ovat tärkeitä ja molempi-
en suvut pitävät paljon yhteyttä. Mo-
lemmat myös ”hoitivat vanhempan-
sa hautaan”, kuten sanotaan. Hannun
vanhemmat menehtyivät nuorempi-
na, mutta Anna vanhemmat elivät
reilut 90 vuotta.

Oli ilo viettää merkkipäivää lä-
hisuvun kanssa, nauttia ohjelmasta,
tarjoilusta ja illan hämärtyessä käy-
dä rantamökin tutussa tuvassa Han-
nun sytyttäessä sinne kynttilät.

ROBOTTI-teos toivottaa tervetulleeksi Hanhirantaan. LH

MYÖ ITE -teos on tehty maitotonkista. HP

Säynätsalon kirkon uudelleenkäyttönottomessu

Säynätsalon barokkityylinen kirkko oli aivan täynnä, kun sen uudelleenkäyttönottomessu pidettiin Mikkelinpäivänä, lasten kirkkopyhänä, 29.9.2024. Kirkko oli ollut remontissa hupun alla kaksi vuotta.

Kirkon suunnittelivat alun perin arkkitehdit **Armas Lindgren** ja **Bertel Liljeqvist**, ja se valmistui 1927. Kirkon rakentamisen rahoitti tehtaanjohtaja, kauppaneuvos **Hanna Parviainen**, jonka syntymästä on tänä vuonna 150 vuotta. Hanna lahjoitti kirkkoon myös alttaritaulun ja taidetta. Parviaisten sukuseura puolestaan lahjoitti hopeakannun alkoholitonta ehtoollisviiniä varten.

Juhlapäivänä menin rohkeasti toiseen penkkiin kahden Säynätosalossa asuneen ystäväni kanssa. Messun ohjelma oli juhlava. Ristikulkueen jälkeen Sirkat lauloivat *Pyhä aamun rauhan*.

Piispa **Matti Salomäki** toimitti messun ja saarnasi lämmöllä päivän tekstistä, jossa lapsen arvostus nousi esiin. Hannahan oli lahjoittanut Marjalan päiväkotiin leluja, joita oli näytteillä sukuseuran Sulkulan Kristillisellä kansanopistolla järjestetyssä juhlassa.

Messun liturgina oli **Osmo Väättäinen** ja avustavina pappeina **Kirsi Pohjola** ja **Esko Helenius**. Sirkat osallistuivat myös virsien veisuuseen. Päät painuivat kirkkokansalta tavallista hartaammin siunauksissa ja rukouksissa. Ehtoollisella oli runsaasti kävijöitä, kuten aina.

Rohkenin ottaa muutaman kuvan, joista kerroin Kirsi Pohjolalle. Piispa pyysi kuvia myös itselleen. Mainitsin hänelle muuttaneen-

ni Jyväskylän 59 vuoden jälkeen Kuopion Tuomiokirkkoseurakuntaan. Piispa oli saanut siellä pappisvihkimyksen.

Sukuseuramme on osallistunut Säynätsalopäivien aikana messuun ja laskenut kukkasen Hanna Parviaisen patsaalle, jonka lahjoitti kirkolle mesenaatti **Kauko Sorjonen**. Tällä kertaa Hannan patsas sai kukituksen kauniissa säässä, ja seurakunta tarjosi kirkkokahvit seurakuntatalolla.

Kirkon hyvin tunteva emeritus kirkkoherra **Risto Krogerus** esitteli kirkon historiaa. Kiinteistöpäällikkö **Maritta Lukkarinen** valotti WSP:n arkkitehti **Sanna Kallantien** suunnittelemaa kirkon remontoitua ja restauroitua alkuperäiseen asuun, ilmanvaihdon parantamista ja hyvää yhteistyötä rakentajien kanssa. Piispa puolestaan kertoi, että saneerauksen yhteydessä urkujen takaa löytyi taulu *Laulava enkeli*.

Remontti maksoi kaikkiaan noin 3,6 miljoonaa. Urkujen kunostus ja maalausten, veistosten ym. konservointi vei oma osansa.

Onnittelin Parviaisten sukuseuran jäsenenä upeaa kirkkoa ja kiitin hyvää yhteistyötä. Lahjoitin edesmenneeltä opettaja **Kaarlo Kaltialalta** saamani Hannan kehystetyn valokuvan seurakunnalle soveltuvaan paikkaan. Vastuupappi Osmo Väättäinen totesi leikkisästi: ”Tämä on minulle hyvä eläkelahja!”

Leena Hänninen, teksti ja kuvat

Saneerattu Säynätsalon kirkko.

Alttarilla ehtoolliselle kutsuneet piispa Matti Salomäki (toinen vas.), liturgina toiminut Osmo Väättäinen (kolmas vas.) ja papit Kirsi Pohjola (vas.) ja Esko Helenius.

Sukuseurojen keskusliiton kuulumisia

Sukuharrastajien suur tapahtuma, Kuulutko sukuuni, kokosi sukututkijat ja sukuseurat Vantaalle loka-kuussa. Kaksipäiväinen tapahtuma tarjosi monipuolista ohjelmaa niin aloitteleville tutkijoille kuin pitempään juuriaan etsineille. Tapahtuman molempina päivinä oli mielenkiintoisia luentoja, joista löytyi varmasti jokaiselle joku itse lähellä oleva aihe.

Näytteilleasettajien joukossa oli myös useita sukuseuroja, jotka esittelivät toimintaansa ja toivottivat uusia jäseniä tervetulleiksi seurojensa toimintaan. Samalla asialla oli myös Sukuseurojen keskusliitto omalla osastollaan. Mielenkiintoisia keskusteluja, joiden lomassa oli mahdollisuus hankkia alan oppaita ja ottaa mukaansa Sukuviestin näytenumeroita vaikkapa naapurille jaettavaksi, jos lehti jo itselle tulisi.

Perinteisesti Sukuseurojen keskusliiton syyskokous on pidetty tapahtuman yhteydessä, niin nytkin. Kokouksen osallistujat keskustelivat tulevan vuoden toiminnasta ja taloudesta. Niukoista taloudellisista resursseista huolimatta tulevaisuuteen katsottiin toiveikkaasti ja tehtiin suunnitelmia vallitsevat realiteetit huomioiden.

Toiminta- ja taloussuunnitelman hyväksymisen jälkeen vuorossa olivat henkilövalinnat. Liiton puheenjohtajaksi kokous valitsi jatkamaan Teuvo Parviaisen, Parviaisten sukuseura ry. Toisella kaudella jatkaa Kaisa Leena Välipirtti, Saastamoisten sukuseura ry, ja uusina mukaan valittiin Markku Aalto-Setälä, Kokemäen Setälät ry, ja Tommi Kurki, Koiviston Kurki-suku ry.

Puheenjohtaja Teuvo Parviainen kertoi kokousväelle pääsihteeri Eine Kuismille myönnetystä Kotiseutuliiton ansiomitalista ja sen saamisen perusteista, erittäin merkittävistä ansioista sukuseuratoiminnan, sukututkimuksen ja kotiseututyön saralla. Sukuseurojen Keskusliiton pääsihteerinä vuodesta 2002 toimineen Eimen osaaminen ja työpanos järjestössä on vertaansa vailla. Hän on kehittänyt viestintää ja tiedonjakamista, tehnyt sukututkimusta tutuksi suurelle yleisölle sekä edistänyt yhteistyötä ja verkostotoimintaa monien alan järjestöjen kanssa.

Eine kiitti saamastaan huomiosta ja muistutti sen olevan hyvän yhteistyön tulos, ei yksittäisen henkilön aikaansaannos.

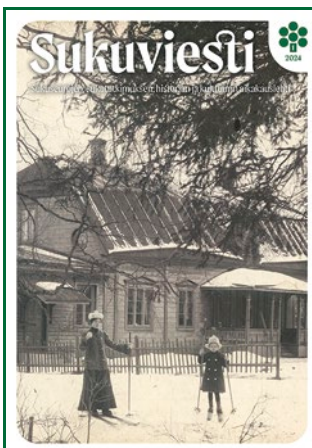
Teuvo Parviainen ja Eine Kuismmin.

Keskusliiton osastolla riitti kävijöitä. Esittelemässä Eine ja Elina Kuismmin. Kuva: Teuvo Parviainen.

Tulossa

Sukututkimuksen päivää vietetään viikolla 15. Keskusliiton perinteinen tapahtuma järjestetään 9.4. Espoon Leppävaaran Selon kirjastolla. Tilaisuuden ohjelma julkaistaan alkuvuodesta.

Sukuviesti-tarjous

Sukuseurojen Keskusliiton jäsenyhdistysten jäsenille Sukuviestin vuosikerta 35 €/printti tai 17 €/digi. Jäsenyhdistysten yli 10 vuosikerran yhteistilaukset 25 €/printti.

Jäsenyhdistyksiin kuulumattomille kannattajajäsenille vuosikerta 47 €/printti tai 25 €/digi.

Sukuviesti on Sukuseurojen Keskusliitto SSK ry:n julkaisema, viisi kertaa vuodessa ilmestyvä sukuseurojen, sukututkimuksen, historian ja kulttuurin aikakauslehti.

Sukuviestin tilaukset: toimisto@suvut.fi tai suvut.fi/sukuviesti

Sukumme eilen, tänään ja huomenna.

Lähde virkistys- ja risteilymatkalle Ahvenanmaalle kesäkuussa 2025

Rentoa risteilyä, maistavaa saaristolaisruokaa, alkukesää kukkeimmillaan ja tietysti hyvää seuraa! Koe Ahvenanmaa Parviaisten sukseuran virkistys- ja risteilymatkalla 14.–16. kesäkuuta 2025. Matkaan voi yhdistää vierailut Turkuun ja Naantaliin. Matka toteutetaan yhteisesti Voutilaisten–Smolanderien sukseuran kanssa. Myös muut tutut ja ystävät ovat tervetulleita.

Alustavan aikataulun mukaan merimatkat Ahvenanmaalle tehdään yhteisellä bussilla Finnlinesin uusilla ja viihtyisillä laivoilla Naantalista. Finnsirius lähtee Naantalista satamasta lauantaina 14.6.2025 klo 10 ja saapuu Långnäsissä klo 14:45. Paluumatkalla maanantaina 16.6.2025 laivana on Finncanopus, joka lähtee Långnäsistä klo 15:15 ja saapuu Naantaliin klo 19:55.

Hinta määräytyy osanottajien määrän mukaan. 30 hengen mukainen arvio on 190 €/hlö, ja se sisältää bussikuljetukset, laivapaikat, menomatkaa yhteisen kokoustilan ja maistavan Saaristolaisbufetin ruokajuomineen sekä paluussa laivalla päivälisen. Yöpymiset aamiaisen ja aamusaunan kera tasokkaassa Maarianhaminan keskustan Park Alandia -hotellissa on 310 €/kahden hengen huoneessa ja 265 €/yhden hengen huoneessa.

Ahvenanmaa tarjoaa viehättävien saaristolais- ja kallioranta-

maisemien lisäksi paljon nähtävää, kuten Kastelholman linnan ja Bomarsundin linnoituksen rauniot, Smakbyn ruoka- ja matkailukylän, Stallhagenin panimon ja tietysti idyllisen Maarianhaminan satamineen, kauppoineen ja museoineen.

Osallistujilla on mahdollisuus yhdistää matkaan tutustuminen Turkuun perjantaina 13.6. Yöpyminen hinta-arvio on 120–150 €/2 hh ja 110–130 €/1 hh. Perjantaina on tarjolla

opastettu kävely iltapäivällä ja yhteinen illallinen (hinnat auki). Lauantaiaamuna 14.6. on bussikuljetus Turusta Naantalista satamaan. Paluumatkan jälkeen voi jäädä yöpymään kesäkaupunki Naantaliin (kuljetus satamasta hotelliin, samat hotellihinnat kuin Turussa) ja tutustua tiistaina aamupäivällä 17.6. Naantalissa vanhaan kaupunkiin ja mahdollisesti vasta uusittuun Kultarantaan, presidentin kesäasuntoon.

Perjantaiaamuna bussi ottaa julkisilla tulleet mukaan Turun linja-autoasemalta. Naantalissa satamassa on hyvin P-tilaa omille autoille.

Tarkempi retkiohjelma ja ilmoittautumisohjeet annetaan seuraavassa jäsenkirjeessä. Ennakkoilmoittautumiset (ei-sitovat): Jouko Parviainen, jopa515@hotmail.com

Parviaisten Sukuseura ry:n hallitus

15.6.2024 alkaen

PUHEEN- JOHTAJA

Mikko Parviainen
Peltokuja 7
71160 Riistavesi
044 351 9333, mikko.juhani.
parviainen@outlook.com

VARAPUHEEN- JOHTAJA

Heikki Parviainen
Kiljanderinkatu 15
40600 Jyväskylä
0400 318 106
hessu.parviainen@gmail.com

JÄSENET

Teuvo Parviainen
Järvenpääntie 501
07170 Pornainen
040 152 0162, teuvo.olavi.
parviainen@gmail.com

Jukka Parviainen
Mustantie 15
73320 Nilsia
0400 253 923,
jvt.parviainen@gmail.com

Helena Pirinen
Rajakatu 11 A 1
70600 Kuopio
050 329 4616
helena.pirinen@pp.inet.fi

Jouko Parviainen
Kuusiharjunkatu 27
20660 Littoinen
0400 646 968
jopa515@hotmail.com

Tea Seppälä
Nummenkatu 9 A 3
33820 Tampere
050 303 6673
tea.seppala@gmail.com

Markku Piironen
Norotie 8 E 51
01600 Vantaa
040 351 1718
markku.piironen@fingrid.fi

VARAJÄSENET

Anne Weltner
Järvenpääntie 501
07170 Pornainen
040 765 9681
anne.c.weltner@gmail.com

Sointu-Sisko Parviainen
Alhokallionkatu 11
60320 Seinäjoki
0400 190 179,
ssparviainen@gmail.com

Marita Parviainen
sihteeri, jäsenasiat
Peltokuja 7
71160 Riistavesi
044 592 8697, sanjamarita.
parviainen@gmail.com

Leena Parviainen
Kiljanderinkatu 15
40600 Jyväskylä
040 572 3376
leena.m.parviainen@
gmail.com

Jarmo Tolvanen
Koitelinkoskentie 177
90900 Kiiminki
046 851 1281
jarmo.tolvanen@pehutech.com
jarmo.tolvanen@pp.inet.fi

Teuvo Parviainen on myös Sukuseurojen Keskusliiton puheenjohtaja.

Parviaisten vaakunatuotteet

Adressi ja suruadressi nauhalla	10 €
Viinilasit 6 kpl	20 €
Olutlasit 6 kpl	20 €
Maljakko (erilaisia)	10 €
Lasilautanen, pieni	10 €
Lasilautanen, iso	15 €
Lasilautaset yhdessä (pieni + iso)	20 €
Pöytästandaari	50 €
Parviaisten isännänviiri	100 €

Sukutuote- ja kirjatilaukset

Mikko Parviainen
mikko.juhani.parviainen@outlook.com
puh. 044 351 9333
Peltokuja 7, 71160 Riistavesi

Onnekasta vuotta 2025 Parviaisille!